

Пейо Яворов

Самота

Когато майска нощ покрие тъжно
с косите си разпуснати земята,
и понесат зефири ароматни
въздишките потайни на цветята,
и сълзи като милион брилянти
избликнат и поръсят небосвода –
тогаз
как дивно се възраждам аз
сред майката природа!

Тогаз и в моите гърди заглъхва
шумът на дневни суети;
тогаз и в моите гърди въздишат
безименници рой мечти;
и в моите гърди избликват сълзи,
топи се грейнала душа:
щастлива,
душата ми копнееща се слива
с великата копнееща душа
на майката природа...

И чезна аз в копнението вечно
на мисълта сред тайната дълбока,
и чезна аз в копнението свято
на тайната сред мисълта висока,
и падам на колени и подигам
отслабнали ръце към небосвода:
смирен,
духът се моли, възроден
сред майката природа!

Тогаз духът в смирение разбира
тъмата в толкоз светлина;
тогаз духът в смирение постига
зарята в толкоз тъмнина; –
и аз горя сред пламъците нежни
на вечната душа – и мра:
унесен,
аз тихо глъхна, като тиха песен –
в прохладна сладост на гърдите мра
на майката природа...

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев
Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7108>]